Erhvervsfællesskab eller fuldkomment fællesskab?

I nr. 2 af dette blad gjorde Hr. overretssagfører Høgsbro nogle indvendinger mod mit forslag om fuldstændigt formuefællesskab mellem ægtefæller og opfordrede mig i sit stykke til at svare derpå, og jeg vil derfor ikke lade sommeren ligge imellem, inden jeg svarer.

Hvorvel jeg godt kan se, hvad der kan tale for hr. Høgsbros forslag om kun at udstrække fællesskabet til erhvervet, må jeg dog fastholde den mening, jeg udtalte i nr. 1 af »Kvinden og samfundet«, at fuldstændigt fællesskab er det eneste, der stemmer med ægteskabets idé. Hr. Høgsbro finder, det støder hans retsfølelse, at »manden skal kunne forbyde sin kone at sælge den gård, hun ejede för vielsen osv.« (side 36), men det støder min retsfølelse, at manden skal kunne sælge den gård, han ejede för ægteskabet, og som hans hustru og börn nu lever af, for at anbringe sine penge på en dårlig, ufornuftig måde, hvorved de måske bliver forødte, og familjen bragt i trange kår, uden at hustruen skal kunne forhindre det. Det synes mig at være ægteskabets styrke, at der skal være to viljer om at bestemme alt; saa tör man håbe, at den ene vil holde igen, hvis den anden er en projectmager, være sig nu mand eller hustru. Jeg synes ikke, det blandt ægtefolk gælder om, at den ene skal kunne værge sin formue mod den andens overgreb, men at de bægge skal kunne værge hjæmmet mod den andens overgreb, ligegyldig fra hvem formuen eller gården fra først af er kommen. Når en kvinde er bleven moder under den forudsætning, at der var et hjæm, som hendes börn kunde opvokse i, er hun berettiget til at nedlægge indsigelse imod, at dette hjæm ødelægges af manden, hvis han er ødeland. For mig står det således, at fra det øjeblik to mennesker har giftet sig med hinanden, kan og bör der ikke mere være tale om, fra hvem den gård, de penge eller hvad andet, de lever af, kom, ti de har dannet et fælles hjæm, som opretholdes ved bægges arbejde, og som bægge bör have lige rådighed over.

Med hensyn til bodeling, da synes jeg ikke, adgangen